

TOTS SANTS



La litúrgia d'aquest dia és una bella expressió de la fe en la comunió dels sants:

Al llarg de l'any, l'Església celebra els sants del calendari litúrgic.

Normalment ho fa el dia aniversari de la seva mort que, en la tradició cristiana, s'ha anomenat "*dies natalis*", el dia del seu naixement al cel.

Però una vegada a l'any, en la festa de Tots sants, l'Església ha volgut reunir, en una mateixa acció de

gràcies, tots aquells que, il·lustres o anònims, després d'haver seguit Jesús pel camí de les Benaurances, són associats a la seva glòria prop del Pare. Així es desvetlla el futur vers el qual caminam: prefaci de Tots sants.... Ella ens assegura així la *intercessió* i el sosteniment de tots els sants dels que celebrem en aquest dia, *multitudo immensa de testimonis*, perquè nosaltres correuem cap el a la meta... Ens convida així a meravellar-nos d'aquesta COMUNIÓ DELS SANTS que eens fa contemporanis dels cristians de tots els segles i compatriotes dels cristians de tots els continents.

La celebració de demà, 2 de novembre, COMMEMORACIÓ DE TOTS ELS FEELS DIFUNTS, serà una nova i molt parlant expressió de la fe en aquesta comunió dels sants.

... UNA FESTA ON L'ESGLÉSIA PROCLAMA LES MERAVELLES DE CRIST EN ELS SEUS SERVENTS
(Constitució sobre la litúrgia, nº 111)

- Unes lectures que, revelant-nos el terme, la meta, ens tracen un camí pasqual:
 - Als qui ploren, als qui tenen fam i set de ser justs, i que mantenen els ulls posats en ell, que ha viscut aquestes Benaurances, Jesús anuncia la felicitat que, des d'ara els és promesa (el Regne del cels és per a ells) i es desclourà en la glòria (rebran la Terra com herència... veuran Déu). Units a Crist en la vida i en la mort, ho seran també en la llum de la resurrecció (la vostra recompensa serà gran en el cels).
 - Als seus germans perseguits i descoratjats, l'autor de l'Apocalipsi, aixecant el vel sobre el terme de la història, deixa entreveure la "multitudo immensa, de totes les nacions, races, pobles i llengües", de tots els qui han seguit les petjades de Jesús (ells vénen de la gran tribulació; han rentat els seus vestits, els han purificat en la sang de l'Anyell) i comparteixen la seva victòria (estan drets davant del trono i de l'Anyell (primera lectura)
 - A nosaltres que encara estim en camí, l'apòstol Joan, revela, que si açò encara no es veu clarament el que som des d'ara: fills de Déu. Un dia, "quan el fill de Déu apareixerà, serem semblants a ell ja que el veurem tal com és". Aquesta és la nostra fe i la nostra esperança. (2 lectura)

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Mentre que avui en dia, en el llenguatge corrent, el mot “apocalipsi” és sinònim de catàstrofe, per l’home de la Bíblia, pels lectors de l’apocalipsi de Joan, significa “revelació”, missatge d’esperança pel temps de crisi; un missatge formulat tradicionalment en un llenguatge propi d’aquest gènere literari, un llenguatge fet d’imatges que els lectors d’ahir, a diferència dels d’avui saben desxifrar.

Per aixecar l’esperança dels seus germans perseguits, alguns dels quals es comencen a demanar si Crist vertaderament ha triomfat sobre el mal, l’autor inspirat, *Joan*, aixeca el vel (aquest és significat de la paraula Apocalipsi) els revela el terme de la història.

- Després d’haver renovat la seva PRESENTACIÓ: Jo, Joan...
- L’autor raporta una DOBLE VISIÓ:
 - La primera ens situa en l’univers terrestre: és la visió de l’Àngel marcant amb el segell del Déu vivent (el segell del baptisme ?) els membres del Poble de Déu, l’església simbolitzada pels 144.000, 12.000 de cadascuna de les 12 tribus d’Israel (12 significant la totalitat).
 - La segona ens remet a un pla celest: la visió de la “*multitud immensa que ningú podria comptar, de totes les nacions, races, poble i llengües*”, símbol d’una Església nascuda del poble jueu i desormai oberta a tots els omes, reunits per a una gran litúrgia (l’autor s’inspira aquí en la litúrgia de la festa jueva de les Tendes), litúrgia el centre de la qual és “*el nostre Déu, ell que seu en el Trono, i l’Anyell*”, Jesús mort i ressuscitat.
 - Finalment, en un DIÀLEG FINAL, Joan entrega als seus lectors la clau d’interpretació: Qui són aquest? D’on vénen? Es demana un dels ancians (que representen a l’Apocalipsi, els sants de l’a. T. En qui els cristians i reconeixen els seus avantpassats en la fe). Aquests són, els és respost, aquells que han seguit fidelment el Crist, que, amb ell, han travessat “la gran tribulació” i són associats per sempre a la seva victòria sobre el mal i sobre la mort.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

La preocupació no ha de ser fer comentaris sobre el text, sinó trobar UN BON LECTOR/A que sàpiga proclamar aquest text molt evocador de l’apocalipsi.

Podem suggerir al lector, entre d’altres opcions, DOS PUNTS D’ATENCIÓ:

1. Posar de Rellu tot el que aquest text amb moltes imatges
FA SENTIR I VEURE:
Fa sentir
+ amb les seves paraules de revelació: *vaig sentir*
+ amb les seves aclamacions “*en veu forta*”
 - Fa veure fent lloc als gestos, actituds, vestits, etc. D’aquesta gran litúrgia celestial: *drets... vestits de blanc... amb palmes a les mans... tots els àngels envoltaven el Trono... es prosternaren front en terra...*
2. Fent servir la DINÀMICA:
 - El “vident” es presenta: *Jo/ Joan...*
 - La visió de l’àngel: *Vaig veure... vaig escoltar...*
 - + l’ordre que dóna: *amb veu forta*
 - + el nombre simbòlic dels que són marcats amb el segell: 144.000/ 12.000 de cadascuna de les 12 tribus d’Israel

SOBRE EL SALM 23

El salm 23, “Salm del Regne”, celebra l’entrada de Déu venint, com un rei, a prendre possessió de la seva ciutat i del seu palau: Portals, alçau les llindes, engrandi-vos portales eternes que a d’entrar el rei de la glòria. No poden pujar a la muntanya del Senyor, entrar en el recinte sagrat més que els homes de cor net, els qui tinguin un cor net i les mans netes de culpa, el cor lliure, unes mans inncents.

SEGONA LECTURA APROFUNDIR AQUEST TEXT

Aquests tres versets, d’una excepcional plenitud, reuneixen a la vegada el passat, el present i el futur.

- **EI PASSAT** de la iniciativa gratuïta de Déu envers nosaltres:
- **EI PRESENT** de l’amor de Déu a rebre com un do: des d’ara ja som fills de Déu....
- **EI FUTUR** del que Déu prepara per aquells que acullen el seu amor com un do i hi responen com a una crida, una vocació:

PROCLAMAR AQUEST TEXT

Dos PUNT D’ATENCIÓ pel lector:

Vetllar a que la proclamació d’aquest text, meditatiu, interioritzant, precedit i prolongat per un silenci, estigui EN CONTRAST molt net amb l’estil líric de la primera lectura.

- Posar de relleu **ALGUNES EXPRESSIONS** molt significatives:
- L’endreça de l’autor:
- El seu meravellament davant l’amor...., amor que fa de nosaltres “fills de Déu”
- La tensió que remarca, entre “l’ara”, en que el que serem...., i quan ...
- La seva conclusió:



APROFUNDIR L’EVANGELI

Les Benaurances....

Només Mateu i Lluc narren les Benaurances i, d’ailleurs, en un text i en un context diferent. Les Banaurances segons Lluc, proclamades en un “Sermó en el pla”, al cor del ministeri galileu, són quatre, assorties de “malediccions”; la seva formulació és sens dubte molt propera al que foren les paraules mateixes de Jesús. Les de Mateu, que llegim avui, situades al començament del ministeri a Galilea, constitueix el pròleg del “Sermó de la muntanya” on Jesús, com a nou Moisès, promulga la Nova Llei; en nombre de vull, més una, elles es presenten com un programa de vida dirigit als deixebles que, es van adequant junts a l’ensenyament i al comportament de Jesús, comencen , prenent el camí del seu Mestre, a provar la felicitat inherent al Regne anunciat.

un programa de vida...

Aquestes benaurances, a Mateu, són totes estructurades de forma idèntica.

- Primer, Jesús declara “**feliços**” aquelles i aquells qui adopten actituds interiors o comportaments d’acord a l’Evangeli del Regne.

I aquestes “benediccions” de Jesús no són consolacions dolces, esperant una retribució posterior, sinó una crida a la mobilització de totes les forces de cadascun i de tots. Fins el punt que molts traductors prefereixen a la fórmula habitual: Feliços” o Benaurats”, expressions que corresponen millor a l’aspecte dinàmic de l’expressió hebrea subjacent: *De peu, alegrau-vos, siau feliços, en marxa, cap avant*”. Les benaurances, doncs, no són de cap manera, pels pobres, les víctimes de la fam o de la injustícia, una invitació a una passivitat resignada, sinó una crida a redreçar-se, a reprendre l’esperança, a posar-se en camí, perquè se’ns a donat un Salvador.

- Feliços els pobres en l’esperit! *Aquí no es tracta tant de la pobresa material com la de l’home davant Déu (J. Potin). El cristià reconeix en primer lloc que rep la vida d’aquest Déu que Jesús li ensenya a reconèixer i a estimar com un Pare. La pobresa espiritual, és acceptar del fons del cor que la vida és un do permanent d’aquest Pare. A Déu no se’l mereix, ja que ell es dona gratuïtament: aquesta és la font de la humilitat cristiana (Jésus, l’histoire vraie. Pàg. 146-147).*
- Feliços els ... La dolcesa és el fruit de la pobresa. El pobre no té cap mitjà físic, jurídic per defensar la seva causa. El pobre, per tant, està del tot indefens davant d’aquells que refusen reconèixer els seus drets? No, les seves armes són la dolçor, la paciència, la confiança en Déu. La victòria definitiva no revient a la força. Avui en dia es diria que és el fruit de la no violència
- *Feliços els qui ploren! Hi a tristesses estèrils. Altres són com un pou al fons del qual es veu brillar la llum del dia. Aquesta lluentor és la del rostre de Déu, que s’acosta per consolar aquell que està enfonsat en la dificultat, en els sofriments.*
- *Feliços els qui tenen fam i set de ser justos!* La justícia del que es tracta en aquesta quarta benaurança és la que, a través de tota la Bíblia, consisteix en ajustar de cor i de comportament, en el concret de l’existència, sobre la manera de fer de Déu que ha vingut a l’encontre dels homes i ha nuat amb ell una relació d’Aliança.
- *Feliços els misericordiosos!* “El deixeble de Jesús contempla primer el comportament que Déu ha manifestat. Déu és misericordiós i compassiu. Es manifesta pel perdó dels pecats donat als homes. I que li retorna la vida perduda. El cristià descobreix aquesta actitud divina quan es posa a creure en la Bona Nova. A partir de les hores experimenta contínuament la bondat de Déu envers ell. Ella crea en ell aquesta mateixa disposició de misericòrdia envers els germans de la comunitat i envers tots els homes (o.c., 148).
- *Feliços els nets de cor!* Aquesta puresa, aquesta netedat del cor de que es tracta aquí no és en relació a la sexualitat. No és altra que la rectitud, l’absència de duplicitat entre el que es diu i el que es fa, entre l’actuar (les mans) i les motivacions més profundes (el cor). Aquesta netedat de cor és el camí vers la unió amb Déu.
- *Feliços els constructors de la pau!* Els pacificadors, els pacífics, els constructors de la pau, en la tradició jueva, evoquen sobre tot tots aquells que manifesten una caritat, un amor actiu,

precisament quan la pau no existeix entre els homes, tots aquells que treballen per a la reconciliació. Seran anomenats “fills de Déu”, seguint el camí del seu Mestre “ a tastar la felicitat inherent al Regne anunciat.

- *Feliços els perseguits per causa de la justícia!* La fidelitat a l’ensenyament de Jesús, tal com és contingut a les Benaurances, pot atreure la persecució sobre el deixeble. La voluntat de Déu, tal com s’ha expressat, la pobresa espiritual, la dolcesa, la rectitud moral, la misericòrdia envers els qui sofreixen, la puresa i netedat del cor, la recerca activa de la pau, constitueixen aparentment un programa que hauria de tenir tots els vots. En realitat, la mateixa experiència de Jesús els mostrarà, aquests valors, que són els del Regne, són en contradicció amb els que empra l’home com normes de la seva vida, de la societat i també de la religió. Els qui accepten el Regne anunciat per Jesús s’han d’atendre a les persecucions.
- *Després, a la segona part, Jesús proclama el perquè ells són feliços, benaventurats: perquè estan en el bon camí, perquè per ells Déu realitza i realitzarà coses grans. A cada Benaurança, i a un do de Déu: el seu Regne és per a ells (v. 8), aconseguiran la terra (la terra de la Promesa, el lloc de la felicitat i de la pau (v. 3; v. 5).*
- Totes aquestes fórmules evangèliques en el seu original grec, es tracta del que els especialistes anomenen “passiu diví”; dit d’altra manera, una manera d’anunciar que és Déu el qui és l’autor de l’acció: és Déu qui els consolarà, és Déu qui els saciarà, és Ell qui els anomenarà els seus fills, és Ell que els donarà misericòrdia.

... en el camí de Jesús:

Aquestes Benaurances, que Jesús ha pronunciat en paraules, també les a proclamades en actes, tot al llarg de la seva vida, i fins a la mateixa mort. Si elles ens concerneixen a nosaltres avui, les Benaurances concerneixen en primer lloc Jesús. Ell és “benaurat” per acollir aquest Regne que espera de tot cor i pel qual es va comprometre totalment. La seva vida, les seves paraules, els seus actes, revelaran en ell el poble, el dolç, el misericordiós, el net de cor, el constructor de la pau que no viu més que per la vinguda del Regne de Déu, el regne d’Aquell que els seus deixebles aprendran a invocar amb el nom de Pare.